

A papi hivatások világnapján

Kedves Testvéreim! A Hivatások Világnapján veletek együtt a keresztény hivatás missziós dimenziójáról szeretnék elmélkedni. Akit megérintett Isten szava, és Jézus nyomába szegődött, csakhamar felfedezi magában a vágyat, hogy továbbadja a Jó Hírt testvéreinek az evangelizáció és a karitatív szolgálat révén. A tanítvány nem azért kapja Isten szeretetének ajándékát, hogy őt magát megvigasztalja, nem az a feladata, hogy csupán önmagát hordozza, vagy egy vállalat érdekeit képviselje, hanem megérinti és átalakítja annak öröme, hogy megérinti Isten szeretetét és nem képes ezt a tapasztalatot önmagában tartani.

Noha nem kevés esendőséget tapasztalunk saját magunkban és olykor elveszítjük bátorságunkat, fel kell emelnünk fejünket Isten felé. Nem szabad engednünk, hogy nyomasszon elégtelenségünk érzése vagy hogy engedjünk a pesszimizmusnak, mert akkor csak tétlen szemlélői leszünk a fáradt, megszokott életnek. Nincsen hely a félelemnek: "Eltűnt gonoszágod és bocsánatot nyert a bűnöd. - Aztán hallottam az Úr szavát, amint így szólt: Kit küldjek el? Ki megy el nekünk? Így válaszoltam: Itt vagyok, engem küldj el!" (Iz 6,6-8).

Arra kaptunk meghívást, hogy megújult missziós lelkülettel lépünk ki a templom megszentelt területéről, és engedjük, hogy Isten gyengéd szeretete túláradjon az emberek irányában. Az Egyháznak olyan papokra van szüksége, akik bizalommal teltek és derűsek, mivel igazi kincsre leltek, és égnék a vágytól, hogy megismertessék ezt az örömet mindenkivel!

Misszionárius tanítványnak lenni azt jelenti, hogy tevékenyen részt vállalunk Krisztus küldetésében, amit maga Jézus ír le így a názáreti zsinagógában: "Az Úr Lelke van rajtam, azért kent fel engem, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek. Elküldött, hogy hirdessem a foglyoknak a szabadságot, a vakoknak a látást, és hirdessem az Úr kegyelmének esztendejét" (Lk 4,18-19). Ez a mi küldetésünk is: a Szentlélek kenetével elindulni testvéreink felé, hogy hirdessük az Igét,

hogy az üdvösség eszközeivé váljunk az ő számukra.

A szívünkben keletkező kérdések és a környező valóság kihívásai hatására lehet, hogy úgy érezzük: nem látunk tisztán, nincsen elegendő erőnk és fogytán a reményünk is. Komoly veszély, hogy a keresztény misszió csupán megvalósíthatatlan utópiának tűnik fel a számunkra, de legalábbis olyasvalaminek, ami meghaladja az erőnket. Ha azonban a pillantásunkat a feltámadt Jézusra vetjük, aki együtt halad az úton az emmauszi tanítványokkal (vö. Lk 24, 13-35), újra erőre kaphat a bizakodás. Ez az evangéliumi jelenet valójában az "út liturgiája", amely megelőzi az Ige és a Kenyértörés liturgiáját. Azt tanítja meg nekünk, hogy utunk során, minden lépésünk-nél ott halad mellettünk Jézus! A két tanítvány, akit mélyen megsebzett a kereszt botránja, hazafelé megy a vereség útján járva. Szívükben egy összetört reményt és egy megvalósulatlan álmot hordoznak. Mit tesz Jézus? Nem ítéli el őket, velük halad ugyanazon az úton. Lassanként átalakítja kétségbeesésüket, felszítja szívük tűzét, megnyitja a szemüket azáltal, hogy hirdeti nekik az Igét és megtöri a Kenyeret. Hasonlóképpen a keresztény sem egymaga végzi a missziót, hanem megtapasztalja a fáradság idején és az értetlenségben is, hogy Jézus vele együtt jár, vele együtt beszél, vele együtt lélegzik, vele együtt dolgozik.

Fontos megtanulni az Evangéliumból az igehirdetés stílusát is. Nem ritka, hogy a legnagyobb jó szándék mellett

enged az ember a hatalom kísértésének, a türelmetlen fanatizmusnak. Az Evangélium ezzel szemben arra tanít, hogy utasítsuk el a siker és a hatalom bálványozását, ne aggódjunk túlzottan a struktúrák miatt és engedjük el az aggályainkat, amelyek inkább a hódítás, semmint a szolgálat szelleméből fakadnak. Az Isten országának magva, noha kicsiny, láthatatlan és olykor jelentéktelen, csendben növekszik Isten szüntelen munkálkodásának hála. Isten meghaladja várakozásunkat, meglep bennünket nagylelkűségével, és megadja, hogy munkánkban gyümölcse legyen, az emberi hatékonyság számításain túlmutató módon.

Erre, az Úrral való bensőséges barátságra szeretnék bátorítani benneteket, főként azért, hogy kérjete az égtől új papi és szerzetesi hivatásokat. Isten népének szüksége van rá, hogy olyan pásztorok vezessék, akik az Evangélium szolgálatára szentelik életüket. Ezért azt kérem a plébániai közösségektől és imacsoporttól: imádkozzatok továbbra is az Úrhoz, hogy küldjön munkásokat aratásába, adjon az Evangéliumot szerető papokat, akik képesek testvéreik társául szegődni és így Isten irgalmas szeretetének élő jelévé válni. A fiataljainkban ott a vágy, hogy megismerjék Jézus örökké aktuális vonzását, hogy engedjék szavai, tettei által kérdőre vonni, provokálni magukat és végül, hála neki, álmodhassanak egy teljes értelemben emberi életről, amely boldogan adja magát oda a szeretetben.

(Ferenc pápa)